

DICHTKUNSTKRANT

De krant voor poëzie, kunst & actualiteit

Versijnt 1 keer per jaar Derde editie, jaargang 2014

Gratis mee te nemen!

Zelfportret door andermans ogen

wie is die man daar tussen die harde contrasten van de stad
in zo'n mao-jack
althans zo'n goedkoop aftreksel van de h&m dat voor modieus moet doorgaan
hij staat standvastig
een poging tot stoerdoenerij

is hij de grote roerganger van de een of andere radicale splintergroepering
de zoveelste oproerkraaiër
ziet hij de vergezichten van weer een vermoeiende revolutie

dat gedoe geeft toch zo'n rommel
om van het bloed nog maar te zwijgen
het enige dat rest is de vrees
zijn kop is er versleten genoeg voor
eerder een vale gier

natuurlijk heeft hij vijanden
maar die kennen zijn naam niet eens

zijn ogen staan te dromerig
waterig zo je wilt
voor revolutie is hij vast te zachtmoedig

wie is toch die man daar voor die vuilnisbakken
misschien is het wel een dichter

in beide gevallen
doen we er verstandig aan
hem te mijden

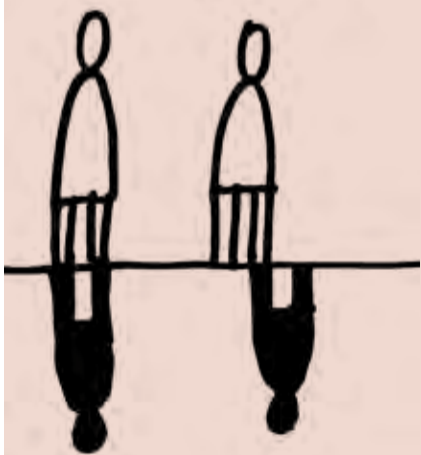
Daniël Dee

THE WALL

IMMIGRANT

“Ik zou het vuur meenemen”

Tijdens een radio interview in 1951 werd aan de Franse dichter Jean Cocteau gevraagd: “Welk voorwerp zou je redden als je huis in brand zou staan?”. Het antwoord van Cocteau was: “Ik zou het vuur meenemen”.

De vraag is, wat wilde Cocteau met deze opmerking zeggen? Het vuur staat voor inspiratie, levenskracht en de schoonheid die je niet met je handen kan vatten. Dat het vuur alle materie, het bezit en wat dierbare voorwerpen zijn, kan vernietigen, nam Cocteau kennelijk voor lief. Immers hem was gevraagd om te kiezen als hij verder alles zou verliezen en hij koos aldus voor het behouden van het immateriële.

De keuze van de dichter is duidelijk en radicaal. Het lijkt erop dat onze samenleving tegenwoordig steeds meer waarde hecht aan materiële zaken zoals bezit en winst. Ook in de kunst ontstaat de tendens om meer en meer waarde af te meten aan marktwaarde, oplages en bezoekersaantallen. De vraag is of ‘het vuur’ door deze gerichtheid niet wordt gedoofd. Is het mogelijk om de kracht van vuur te meten in commerciële, neoliberale definities? Er lijkt in ieder geval geen discussie te zijn over deze vraag; de markt wordt omarmd als oplossing voor alle problemen.

(Citaat Jean Cocteau uit: *Vier Gedichten, De Woelrat, Amsterdam, 1988*)

Colofon

Redactie en concept: Florimond Wassenaar en Efrat Zehavi
Adviseurs: Petra Laaper en Rolf Engelen
Taalcorrectie: Martijn Wassenaar
Vormgeving: Heleen Schröder www.heleenschroder.com
Website: Rotterdams Ontwerpburo www.roburo.nl
E-mail: info@dichtkunstkrant.nl
Internet: www.dichtkunstkrant.nl

Maar stilt dit ook de honger naar inspiratie, levenskracht en schoonheid? Het antwoord van Cocteau is een absolute keuze voor een onafhankelijk bestaan waarbij hij er op wijst dat het leven meer is dan alleen materiële welvaart en comfort. Kunstenaars herinneren ons eraan mens te zijn en wat dat betekent in een samenleving die geen jungle is, of dat niet zou moeten zijn. Het is veelzeggend dat uit onderzoek blijkt dat in Europa het optimisme over de toekomst het laagste is ter wereld. Kennelijk is het vuur eruit, want Europeanen leven ondanks de crisis in zeer welvarende samenlevingen.

Wij geven u daarom gratis De Dichtkunstkrant om uw vuur weer aan te wakkeren. Wederom delen de kunstenaars en dichters in deze krant hun vuur met u. Lees het maar, kijk ernaar, verteer het en als u warm genoeg bent van binnen, kunt u de krant gebruiken om de kachel mee aan te maken en vergeet niet het vuur mee te nemen!

De redactie
Florimond Wassenaar en Efrat Zehavi

Copyright bij de dichters, kunstenaars en stichting Dichtkunstkrant.
De Dichtkunstkrant verschijnt één keer per jaar in een oplage van 10.000.
Volg onze website om van onze activiteiten gedurende het hele jaar kennis te nemen.
Wilt u een gedicht of kunstwerk opsturen aan de dichtkunstkrant? Mail ons vóór 1 december 2014 (kijk op de website voor meer informatie).
Wordt vriend van De Dichtkunstkrant. Steun ons voor 20 euro per jaar en u krijgt dit jaar de drie edities van 2012, 2013 en 2014 van De Dichtkunstkrant opgestuurd. Elk jaar ontvangt u de nieuwe editie met een verrassing... mail ons: info@dichtkunstkrant.nl

Beeld: Marije de Wit, *Zonder titel* (2011)

Marije de Wit (1979, Veghel) woont en werkt in Rotterdam. In haar werk gebruikt zij traditionele kunstmaterialen die zij combineert met gevonden alledaagse voorwerpen. In eerste instantie lijkt het bij De Wit te gaan om werken die lijken op decorstukken die op interieurfoto's van huiskamers in krantenbijlagen niet zouden misstaan. Zij verleidt de kijker met de sensualiteit van het materiaal en met een esthetische presentatie die tegemoet komt aan een bepaalde burgerlijke esthetiek. Daarentegen lijkt het werk van De Wit een verhaal te vertellen en commentaar te geven op zaken als bezit, hebberigheid en verzamelzucht.
www.marjedewit.biz

Beeld: Marije de Wit, 'Didn't we almost have it all' (2013)

Dubbelganger

Vandaag kan ik naar Denemarken of me melden
bij het leger. Liever draag ik mijn ogen op mijn vleugels

knip dode bloemen weg op het balkon.
Ik moet nog draden spannen koffie tegen

mieren gieten. Ik zwaai naar mensen aan
de reling want versta ze niet. Kranten leren

me in stilstaand beeld: de meeste vrouwen
gooien een granaat niet ver genoeg dat

scherven hen niet raken. Ik teken ogen op
mijn vleugels en blijf ook morgen boven.

Vrouwkje Tuinman
Uit Receptie, Nijgh & Van Ditmar

Opblaasneger

mijn stiefschoonzus van de koude kant vertelt

het was een bruiloft met alles erop en eraan
in zo'n dorpszaaltje
you'll never walk alone werd gedraaid
er was een eerste dans

op haar vrijgezellenfeest kreeg de bruid een opblaaspop van een neger
niet van een neger maar een bruine opblaaspop dus
gemaakt in china
moet je nu dan eigenlijk afrochinees zeggen
haar grootste wens was om het eens met een neger te doen
dus vandaar

na afloop van het feest vroeg ze of ik hem wilde meenemen
omdat ik met de auto was
dat zag ik niet zitten zo'n bruine opblaasneger naast me in de auto
wat zouden anderen niet denken als ze me zagen bij een stoplicht
of moet ik nu dan eigenlijk niet verkeerslicht zeggen
ik zei laat hem eerst maar weer leeglopen

op de bruiloft was hij er weer bij
opgeblazen en aangekleed
aan het eind van de avond hebben we hem uitgekleet
en mee laten lopen in de polonaise

(rijst boeketwerpen en om middernacht koffie)

Daniël Dee

Beeld: Kiki Petratou, 'I Still Hate Thatcher' (2013), dubbele diaprojectie

De Griekse tekst boven luidt: 'C7 voor het eerste uur, elk additionele uur 0,50c extra.'

Ouderdom is een ziekte

het regent
dan gaat oma smelten
in lange herhalende zinnen
oma is van suiker
grove korrels basterdsuiker

jicht en artritis
haar nieuwe heup roest

er zijn mensen
die van vrijheid spreken
maar daar weet oma
niets meer van

het residu dat van haar overblijft
stinkt naar zure karnemelk

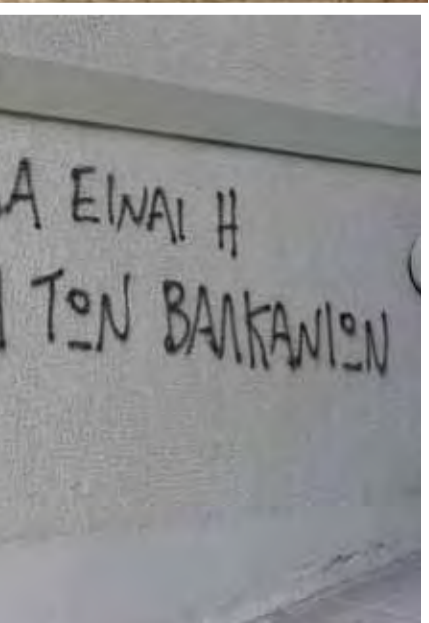
het regent
dan gaat oma smelten
in lange herhalende zinnen in lange herhalende zinnen in lange herhalende zinnen

Daniël Dee

Daniel Dee (1975) woont en werkt in Rotterdam. Hij is momenteel stadsdichter van Rotterdam. Zijn gedichten verschenen in diverse literaire tijdschriften (onder andere: *Passionate* en *Krakatau*) en enkele bloemlezingen (onder andere: *De Dikke Komrij* en *Alles voor de liefde*). Zijn bundel "Vierendeel" werd door het dichterspanel van de Poëzieclub verkozen tot Poëzieclubkeuze zomer 2005. Hij was de huisdichter van het radiostation Kink FM. Recent verscheen '13-gedichten' bij uitgeverij Nadorst.
www.danieldee.nl

Vrouwkje Tuinman (1974) woont en werkt in Utrecht. Zij is dichteres en schrijfster. Recentelijk verscheen in 2013 een derde roman, *De rouwclub*. Daarnaast publiceerde ze vier dichtbundels. *Vrouwkje* treedt regelmatig op tijdens festivals en literaire avonden in binnen- en buitenland. Haar werk werd vertaald in het Duits en Engels. Verder schrijft ze artikelen, columns en recensies voor onder meer *Opzij*, *Akkoord* en het *Concertgebouw*. Ze ontving diverse prijzen en beurzen.
www.vrouwkje.com

Kiki Petratou (1971, Patras) woont en werkt in Rotterdam, ze is fotograaf, video-kunstenaar en curator. De thema's in haar werk zijn geconcentreerd rond de begrippen; plaats, mobiliteit en identiteit. Als fotograaf en video kunstenaar tracht ze de rauwe realiteit te documenteren. Door haar eigen manier van projecteren en presenteren probeert ze de illusoire, droomachtige kwaliteiten van deze beelden te laten zien of ze zelfs te creëren. Het meest recente werk van Petratou; 'I Still Hate Thatcher' is gebaseerd op foto's die zij maakte in de straten van Athene. Het zijn foto's van graffiti, geschreven teksten en o.a. posters. De onderwerpen variëren van politieke tot sociale misstanden, maar ze laten ook uitingen van liefde of verbondenheid met voetbalclubs zien. De foto's herwaarderen deze verschillende publieke uitingen door ze te laten zien in een dubbelprojectie waardoor het verhaal van het hedendaagse Griekenland wordt verteld op een niet lineaire, cliché mijdende wijze.
www.kikipetratou.nl

De griekse tekst boven luidt: 'Griekenland is het Amerika van de Balkan.'

De griekse tekst boven luidt: 'Lie on everyday's lie..!'

Menno Wigman (1966) woont en werkt in Amsterdam. Hij is dichter en vertaler. Hij vertaalde onder meer gedichten van Charles Baudelaire, Gérard de Nerval en Rainer Maria Rilke. In 2002 ontving hij de Jan Campertprijs. Hij publiceerde in verschillende tijdschriften. Hij is momenteel stadsdichter van Amsterdam (stadsdeel centrum). Recentelijk verscheen in 2012 zijn bundel 'Mijn naam is legioen'.

Efrat Zehavi (Haifa, 1974) is beeldend kunstenaar gevestigd in Rotterdam. Haar werk is een weefsel van figuratieve beelden, korte verhalen, animatiefilms en foto's, resulterend in theatrale constellaties. Zehavi concentreert zich in haar werk op het thema van persoonlijke vrijheid. Ze beschrijft het spanningsveld tussen iemands herkomst, geslacht, opvoeding; het 'lot' en het daar tegenover gestelde concept van 'vrije wil'. De hier afgedrukte foto met de titel 'Habeas Corpus – Don't touch me' is een commentaar op een krantenkop 'Vrouwen als bom', met een artikel dat gaat over vrouwelijke zelfmoordterroristen. 'Habeas Corpus' betekent in het Latijn: Ik heb het lichaam. Het is van oorsprong een juridisch begrip dat gaat over gevangen houden en het gaat over het basisrecht van de mens op vrijheid en om in vrijheid te kunnen beschikken over het eigen lichaam. Zehavi werpt met dit werk de vraag op waar de grens ligt tussen vrije beschikking over het eigen lichaam en slachtofferschap.
www.efratsite.com

Herostratos

Er tikken pissebedden in mijn hoofd.
Ze naaien mijn gedachten op.
Ik denk al dagen aan een daad, zo groot,
zo hevig en dramatisch dat mijn naam
in alle kranten komt te staan.

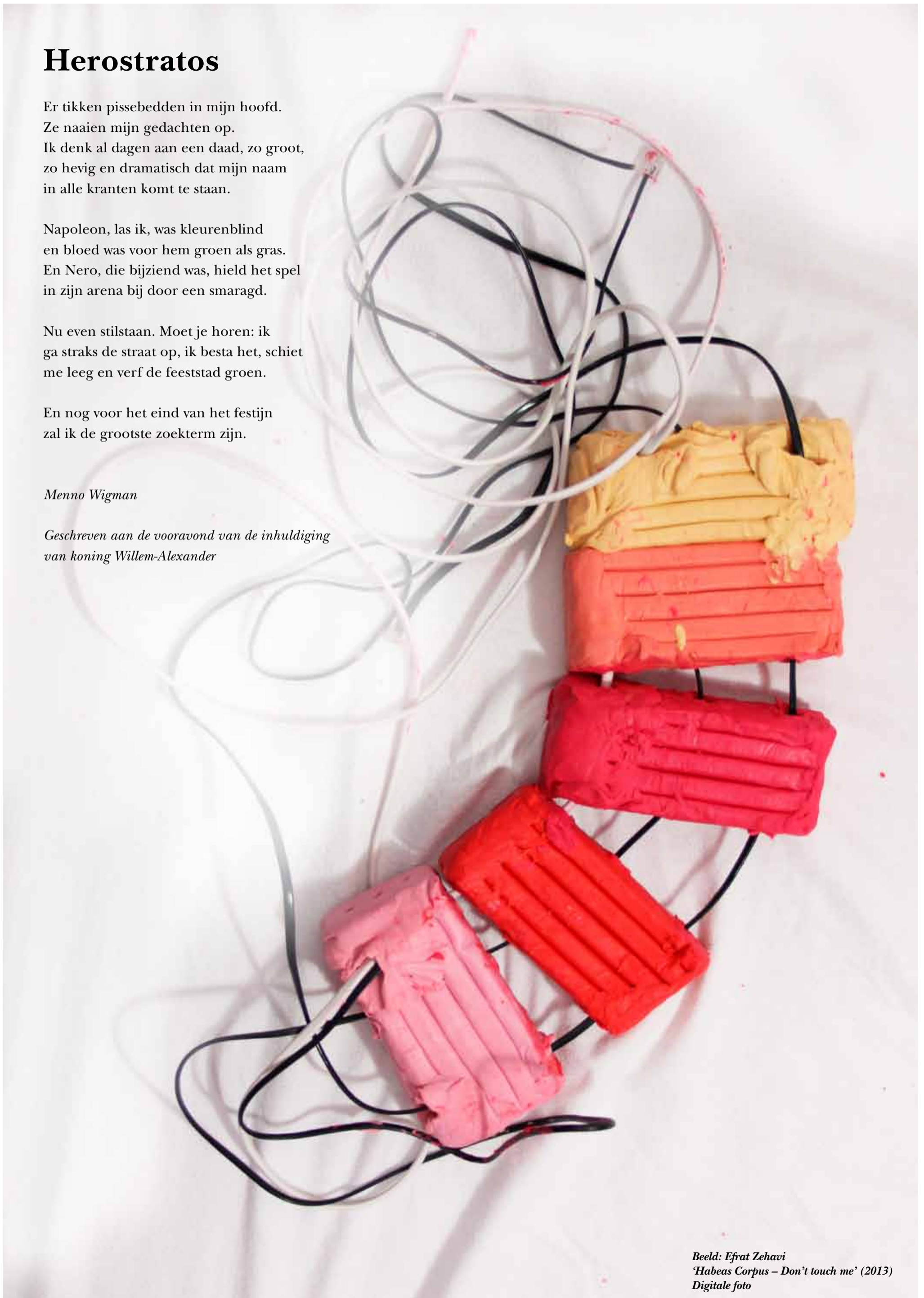
Napoleon, las ik, was kleurenblind
en bloed was voor hem groen als gras.
En Nero, die bijziend was, hield het spel
in zijn arena bij door een smaragd.

Nu even stilstaan. Moet je horen: ik
ga straks de straat op, ik besta het, schiet
me leeg en verf de feeststad groen.

En nog voor het eind van het festijn
zal ik de grootste zoekterm zijn.

Menno Wigman

*Geschreven aan de vooravond van de inhuldiging
van koning Willem-Alexander*

*Beeld: Efrat Zehavi
'Habeas Corpus - Don't touch me' (2013)
Digitale foto*

Ugly head

Of: de middelbare verzoeking van de heilige Pieter Corneliszoon

Brandend filosofenvlees werd omgezet in ketteras,
Onheus en wederwaardig, vuil, onhoofs bejegend,
Schofterig.
De lucht bleef dagen, nachten lang en angstig hangen in de stad.
Het regent

Op Hoofts kasteel en zijn Immernimmerland.
In een hoek van het vertrek
Ligt in een delftsblauw kommetje een augurk.
De dreutse drost brandt sluimerblind het nabeeld op zijn netvlies,
Als als een stilleven op een roemerglas geëst.
Hij eet een haring,
Denkend aan Rome
Ziet hij de rookpluim stroomafwaarts gaan
Door de schitterige lucht
En onheil spellen in Arcadië
En het wreder Nederland.

De goede man pakt dan, in moede gram, haast wrijtend,
Een streng saucijsjes
En doopt die in een bodemloos vat vol inkt.
Hij tekent er een parkietje mee
En nog 1 en zet eronder
Dat ze Pierre en Pipi geheten zijn.
Af en toe staart hij mechanisch
In de verte naar de einder
Terwijl zijn hand het werk doet
En van zijn hart een vogelkooitje maakt,
Waarna hij zichzelf bewust besluit achter levend ijzer.

Hij mist, in de late avondstond,
Haast verdelgd van ongenoegen en krank geluk,
Ingehaald door een seniele snelheidsmaniak,
De bekruipenis van de slaapmaatschappij,
De vratige blik van een en al oog,
De klevende zoen van een en al lip,
De zerpzoete tinteling van kruin tot zool,
Van anus tot ziel,
Van riool tot aureool,

De omhelzingen door schelpjes en mosseltjes,
Door zonnestrallen en manestrallen,
Door rozeblaadjes en laurierblaadjes,
Waardoor hij werd ingesnakt met slibberig kussen
En uitwisseling van *bodily fluids*,
Tijdens hun vrijages, niet in bosschages
Maar op het grasveld in het Westerpark,
Onstuimig en met uitheems gemak,
Op die stip, dat ogenblik, dat niet,
Toen hij nog loshartig en onbezwakt afgunstig was,
Op het gras waarop ze lag,
Op het blauw dat haar omgaf,
Op de lucht die in haar kwam,
Op de lucht die uit haar kwam,
Op de hond die naar haar keek,
Op de nimf die op haar leek,
Op de oorlel die ze raakte,
Op de vinger die dat deed,
Op het sieraad om haar hand,
Op de gordel om haar heup,
Op de navel in haar buik,
Op de krullen in haar mond,
Op het water dat ze dronk,
Op de stad die zij bezong.

Hij zwank zijn oog door de loze ruimte
Met emblemen aan de muur
En zocht een zwink daar van haar gestalte
In het uitgedoofde vuur,
Dicht hij terwijl hij doucht
En zorgvuldig de rafelige rommelige eikelranden reinigt
Met water overstromend klotsend
Uit het receptakel van zijn hand,
Indachtig de wijze woorden van zijn schaamteloos geleerde exschoonvader:

Een schone fluit

Geeft een beter geluid,

Vrijwel onmiddellijk gevolgd door:

Maar na je veertigste gaat de fles open

En de gulp dicht.

We zitten in een zeshoekig torentje.
Het ligt er vol strips en aantrekkelijke
Tot zeer aantrekkelijke dartele blote vrouwen.
Ze krijgen wulpse kreeftensoep opgediend

In de helften van doorgesneden voetballen.
Zijn druipsnor is verdwenen.
Hij zegt met schelle overslaande stijve stem,
Boos en luid en uitermate deftig:
- Je noemde jezelf *een fan*?
Een fan?
Nou, ik ben ook een fan.
Maar Wendela, Wendela, je zwetst,
Het is toch allemaal mislukt?
Uit een broekspijp glijdt iets dat het midden houdt
Tussen uitgekotste kattenbrokken
En een sculptuur van ijskristallen en lulkoek.

Hij heeft het waanloze droomkanaal gevonden in zijn hoofd.
Een niet aflatende doorleefde beeldenstroom
Die hij af en aan kan zetten naar believen.

Een hond aan het spit.

Iemand die met slagborstels *alias brushes*, of ook wel *kwastjes*,
In plaats van handen
Op een klavecimbel speelt.

Een waterige vrouw in een woonboot, aan de overkant, onbegord,
Een tulband van een handdoek op het hoofd.

Een vroegoud kalend kind dat naar binnen komt,
Vlassige vlokken goudblond haar verspreidend.

Beeld: Marit Shalem, 'The L Series' (2013), Inkt en collage op papier, 50x37cm

Een wargeestig meisje in een vale nachtjapon
Deinst terug, duikt in een hoekje achter de plattebuiskachel
Als de pop van Suzanna Huygens
In een lade onder een vitrine in de Hofwijck.

Een eindeloos strand
Bij een Oost-Europese badplaats
Waar hij Arnout I & II is kwijtgeraakt.
Ze droegen roodgestreepte zwembroekjes van badstof,
Een duikbril met snorkel,
Oranje zwemvliezen en een harpoen.

Dan gaat hij naar een begrafenis (marktconforme entree: €15)
En wordt bijna onder de voet gelopen
Door een optocht van Joodse rouwenden en luidkeels klagenden,
Om druk en last en lijden en ellende,
Terwijl hij weet, en donders goed, want
Hij is Daifilo en hij wil leven
En de woorden laten leven want
Er vallen slachtoffers langs de weg
Van A naar B en zo
Heeft hij de hoofdstad met herinneringen vol geplant –

De innerlijke nacht gaat over in de buitenkant.

Erik Bindervoet

Erik Bindervoet (1962) woont en werkt in Amsterdam. Erik Bindervoet maakt schilderijen en tekeningen en is dichter. Zijn dichtdebuut 'Tijdelijk zelfportret met hoofd en plaatsbepaling, oranje' werd genomineerd voor de C. Buddingh-prijs 1996. In 2013 verscheen zijn zesde dichtbundel 'De mond van de waarheid'.

www.erikbindervoet.nl

Marit Shalem (1971, Haifa) woont en werkt in Rotterdam. Shalem is filmmaker en tekenaar. Ze maakt korte experimentele films. In haar films combineert ze echte objecten en acteurs samen met o.a. digitale animatie, tot droomachtige science-fiction. Zij maakt collages en objecten die allen van doen hebben met de filmprojecten. Haar werk is een reflectie op de populaire cultuur en commentarieert de markteconomie. Zij tracht de illusionaire achtergronden van het marktdenken bloot te leggen door te laten zien dat het gaat om een gesloten denksysteem dat andere vormen van kennis en productie, zoals artistieke productie, ondergeschikt maakt of zelfs uitsluit. In haar werk probeert Shalem een ander, meer open idee van creatie en ontwikkeling voor te stellen dan dat van het rigide marktdenken gebaseerd op winstgevendheid en het fictionele idee van economische vooruitgang.

www.pointsforproduction.org

Trayvon Martins' blues*

De jury, onderwezen over
dwaalwegen die in feiten zijn
de uitspraak een drenkeling
gestorven op het strand
tanden bijten in het zand
dat scherp is in zandlopers
die tijd, die niet voorbij is, verdrijft
Want ook ik vroeger, put
uit ervaring die niet verdwijnt

Context, mijn zoon, context

Gevolgd in een warenhuis
op verdenking van handen
in zakken zoekend naar munt
Het geluid van het sluiten
van sloten van portieren
van auto's als ik langsliep

Of vrouwen in liften
met hun handtas strak
tegen hun buste gedrukt
Van jongs af ingegoten
met het melk, wit van onschuld
dat ook ik, vroeger zingend
uit volle borst dronken zong
de sterren en haar strepen
ik ken deze melk en leef er mee

Context, mijn zoon, context

Dat gebeurde, gebeurde ook mij,
een geschiedenis die de zaak
door troebelheid verhelderd
Hem onmerkbaar waar, keldert
naar de verdoemenis, die onze
groep gekend heeft, helpt

Gevormd door armoede
statistisch bewijs, dat een
wiskundig vermoeden staft
Een paradox te raden geeft
het gevolg, oorzaak gelijk
inwisselbaar, als kip en ei

Context, mijn zoon, context

De woorden onopgelost
mishandeling onderling
is groter, verhoudingsgewijs,
Vergeleken bij een witte tiener
van onder tot boven
de afloop gewisser en beslist
Van de treeplank in de zee
van zijn context, zij roept
vragen op die golvend zijn
Over de kust slaan ze een gat
in de rust, de orde onder
het stille water onverstoord
De zuurstof bloeit als kuit
uitschiet en uitschot groeit
in onszelf en zo worden we slaven
van ons gebrek aan zelfkennis

** Dit is een poëtische bewerking van de toespraak van Barack Obama, gehouden op 19 juli 2013 over de ophef die onder de zwarte bevolking van de Verenigde Staten ontstond omtrent de vrijspraak van George Zimmerman die als bewapende burgerwacht, de tiener Trayvon Martin op 26 februari 2013 doodschoot en op 15 juli 2013 werd vrijgesproken van dit feit omdat het om een noodweer situatie zou zijn gegaan. Voor de tekst en voordracht van de toespraak zie <http://www.whitehouse.gov/the-press-office/2013/07/19/remarks-president-trayvon-martin>*

Beeld: Frans Franciscus, 'Venerdì tredici' (2006), 160cm x 200cm, o/l

Context, mijn zoon, context

Waar nemen we dit?
geweld doet geweld aan
de nagedichten in memoriam
Niet een vijf punten plan
maar ten eerste dan toch dit
Train stops in het verkeer,
en de reden daartoe in denken
de context insgelijks, ten tweede;
Als er recht is tot gebruik
terwijl er een uitweg is zonder
En als hij, ja hij Trayvon Martins
May god bless his soul
Bewapend was, wat dan
Zimmerman
nog hier blakend
als hij is vandaag?

Wat zou die kogel in zijn wang
het werkgebied van de keel
neus en oor-arts betredend
en daar hoogstens een fractie
zijn vernietigende werk verrichtend
vervolgend naar het zwerk
der neurologische specialismen
en aldaar inslaand
doend wat hij kan en wij
de kogel nakijkend in het vrije
luchtruim dat hem
Trayvon Martins
May god bless his soul
Niet meer beschoren is
Maar voor het geval zijn angst
grond gaf ook vrij te zijn
had hij een wapen gehad
wat dan, wat dan?
Die discussie dus, ook die
in deze context, juist in deze,
want als het antwoord U
ook maar enigszins ambigu laat
dwingt dit tot reflectie
als ontontkoombaar vonnis
voor stervelingen in deze unie

En ook; de zwarte jongens moeten
samen met vaderfiguren, altleten
paden wegen routes, zoeken en
tenslotte zielsonderzoek in wezen
ongeacht wit of zwart, edoch
niet binnen ras en zeden of politiek
sluit in, maar werk op straat
stel je eigen vragen
antwoord je op content of kleur,
*That's the question, whether there is
something awfully wrong
in Denmark, or not...*

En dan de finale finale, HOOP!
zaken worden beter telkens
zijn zij beter dan wij beter dan
destijds de ouden betere engelen waren
van hen die hen voorgingen,
wij moeten vertrouwen
op meer perfect, telkens, want perfectie
as such bestaat niet voor deze context

Thank you, guys

Florimond Wassenaar

Beeld: Frans Franciscus, 'Il protagonista' (2006), 85cm x 68cm, o/l,

Florimond Wassenaar (1970) woont en werkt in Rotterdam. Hij is redactielid en mede initiator van *De Dichtkunstkant*. Hij draagt maandelijks op bluesradio te Amsterdam (stads FM) een gedicht voor en publiceert die op zijn blog 'De vierde zaterdag'. De gedichten behandelen altijd een actueel onderwerp. Publicaties: *Awater 2013*, *Tortuca 2013*, *de Gids* (kort verhaal, 2002) en *Parmentier* (monoloog, 2000) devierdezaterdag.blogspot.nl

Frans Franciscus (1959, Utrecht) werkt en woont in Amsterdam. Hij is een schilder en fotograaf. Zijn grootste inspiratiebron is de klassieke Europese schilderkunst waarin Bijbelse verhalen worden uitgebeeld. De portretkunst is daarbij een centraal element in het werk van Franciscus. Hij combineert en reconstrueert oude composities en 'vertaalt' ze naar een hedendaagse voorstelling. In zijn werk is een duidelijk verhalend element te onderscheiden; het lijkt soms te gaan om scènes uit een film of theatervoorstelling. De twee hier gepubliceerde werken beschrijven een scène van geweld. De titel 'vrijdag de dertiende' refereert aan het genre van de horrorfilm. Daarnaast lijkt de schilder ook commentaar te leveren op de onderdrukking en het vogelvrij verklaren van mensen die 'anders' zijn zoals vreemdelingen, homo's of travestieten. www.fransfranciscus.nl

mijn witte vel

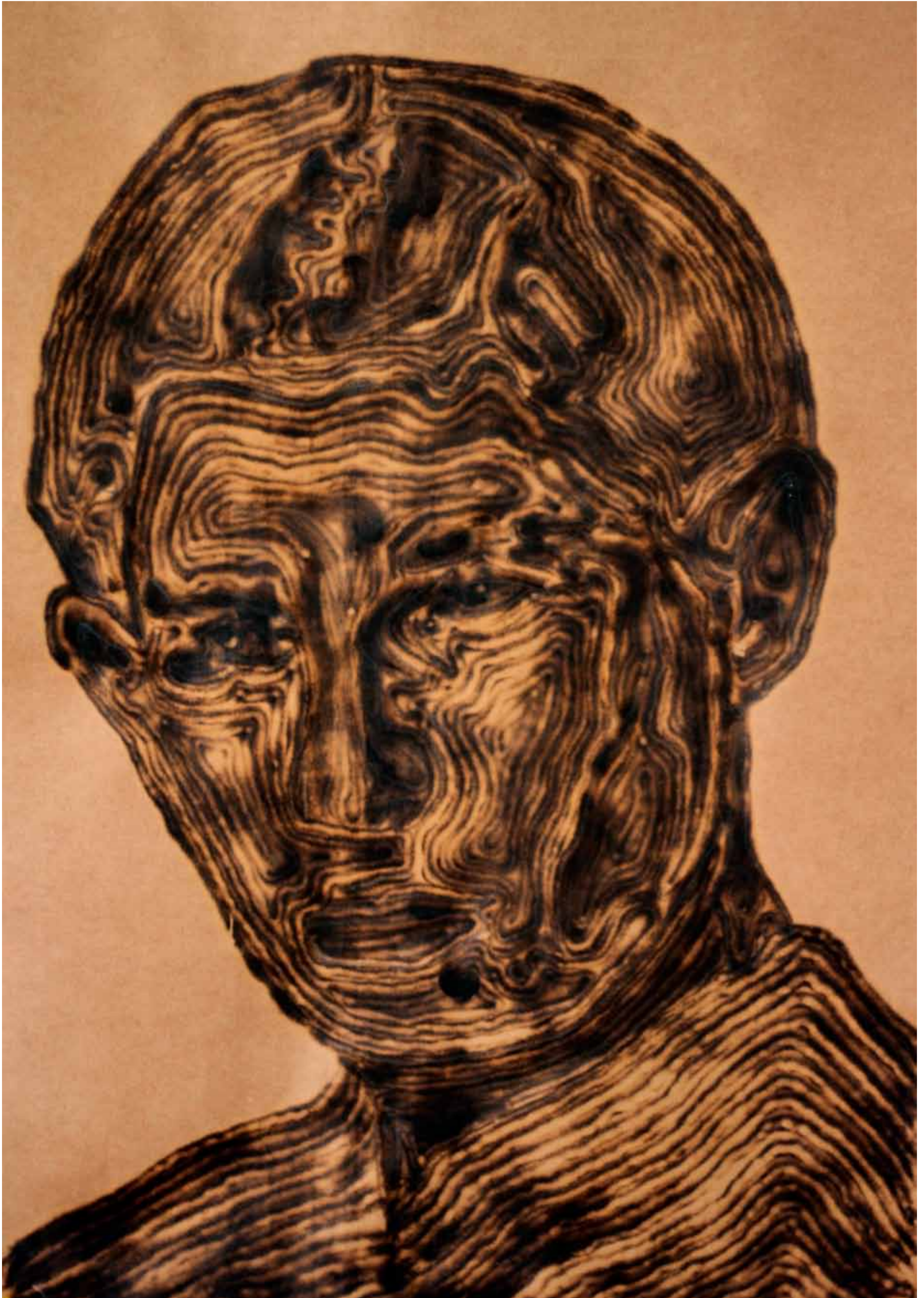
mijn witte vel rot bruine gaten in mijn
bloed
hoeveel schaakkampioenen zijn er geweest
die met wit waren begonnen
wit wint de optelsom van kleuren
als ik kies
sluit mijn wit
bruin uit
omdat het mag
want ik weet dat zuiver wit
niet bestaat
wit is haat
rood leven
zwart vies
zo is het
dood
gewoon
de last van de blanke
die eenhoorn in mij
is nooit ver weg
in iedere beslissing
ook als ik niet wil
fluistert mijn bleke moeder
in mijn oor
zoon
redt het moederland
van de anderen
want wij veranderen
en dan ben ik jou kwijt
ik wit
mezelf buitenspel
ik pers
mijn bruin
in de rij
ooit wordt het dan
porselein
wit leedvermaak
het went nooit
hoeveel design heeft u in huis
vraagt mijn ochtendkrant
veel
hoe kan het ook anders
oriëntaal
zeg ik trots blauw
mijn konings kut
grijs wit
heb ik nooit vertrouwd
ik kan niet anders
victoriaans wit is te lang in de mode
zinkwit zakt langzaam weg
loodwit blijft staan
pruisisch blauw blijft koninklijk koud
cobalt zwart is lui en fout
ik trouw grijs
vuil vies
bloedeigen bruin
maar wel
vertrouwd

Gilbert van Drunen

Beeld: Pam Emmerik, 'Though I walk through the valley of the shadow of death, I will not fear no evil' (2013), acrylverf en acrylstift op papier

*Gilbert van Drunen (1964) woont en werkt in Rotterdam. Hij is kunstenaar. In zijn werk heeft taal een belangrijke plaats. Van Drunen publiceert essays en dichtbundels in eigen beheer. Zo publiceerde hij in 2011 twee essays onder de titel 'Enjoy the country side van het verhaal' Hij won in 2010 de Hans Baaij essayprijs van het CBK in Rotterdam. Recentelijk verscheen zijn dichtbundel 'Spijkerroest'.
www.gilbertvandrunen.com*

*Pam Emmerik (1964, Amerongen) woont en werkt in Rotterdam. Zij is schrijver en beeldend kunstenaar. Ze combineert vaak tekst en beeld samen in een collage, of bijvoorbeeld door middel van proza in combinatie met grafiek. Belangrijke thema's in haar werk zijn onrechtvaardigheid, mensen die worden onderdrukt en dierenrechten. In haar kleurige 'primitieve' schilderijen is ze niet bang om het middel van de provocatie te gebruiken, waarbij bijvoorbeeld seksueel gewelddadige afbeeldingen en schuttingwoorden niet worden geschuwd.
www.pammerik.nl*

Beeld: Abner Preis, 'Hans Preis, (portrait of my grandfather 1928)' (2013), Fire on Brown Paper, 100 x 70 cm

Het Vaderland

Zijn hakken
in de aarde moedeloos
tegen

windweer om kust
en kapers buiten gaats

het vaandel wappert
schuwt waar het kan
gespuis dat binnen drijft

of eigenlijk:
ze waren hier al die tijd
stomgeslagen
achter duinentop
de blanke huid geschuurd
door zand geen zon
weet tot de oppervlakte door te dringen

die loze boodschap:

als je land niet
meer alleen van jou is
hoef je het ook niet
te verdedigen en
kun je in alle vrijheid de grens verleggen

de horizon van het verraad
met gouden mond en avondrood
is zo ver weg
hij koestert de
begrenzing en
overziet zijn vaderland

ik keer de rug
stap uit verlaat
de onbevleete droom
als dove man
verlies het overzicht
laat weer het woord
verstommen

Klaas Koetje

Klaas Koetje (1954) woont en werkt in Groningen. Hij is multimedia kunstenaar (video, geluid, tekst en performance). Hij publiceerde zijn werk onder andere in De Gids en Krakatau. Hij exposeerde zijn gedicht 'Melk' in galerie Melk op Texel. In 2012 deed hij een performance getiteld de 'Fan man' ontleend aan de cult-comic novel met dezelfde titel van de Amerikaanse auteur William Kotzwinkle.
www.klaaskoetje.nl

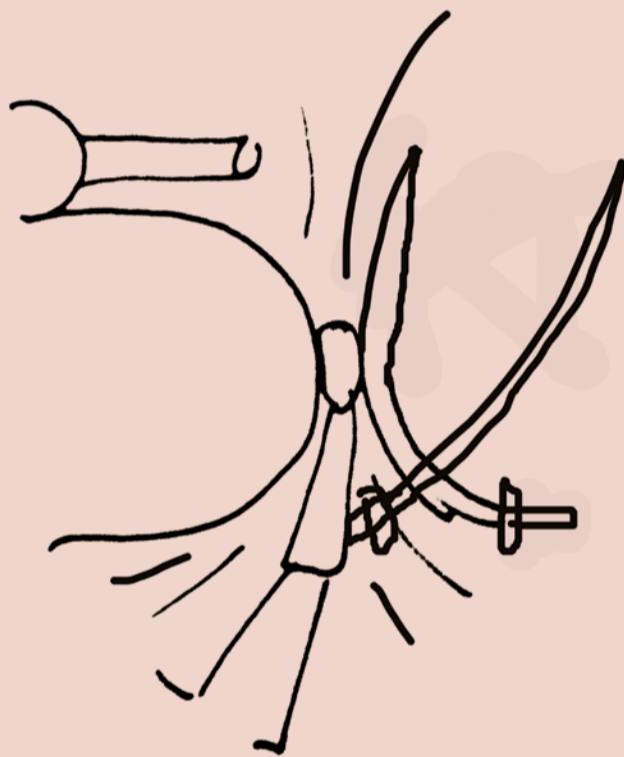
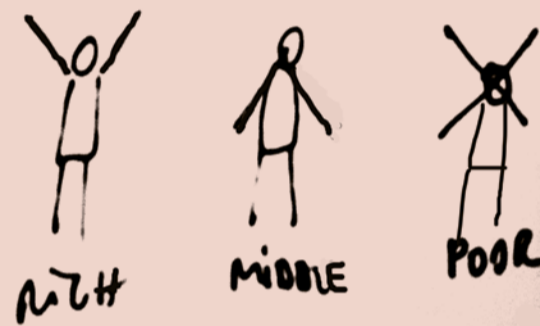
Abner Preis (1975, Philadelphia) woont en werkt in Rotterdam. Hij is een performance-kunstenaar, beeldhouwer en verhalenverteller. Hij voegt 'hoge' en 'lage' cultuur samen. Zo wordt bijvoorbeeld de kunsttaal omgezet in een songtekst voor een rockconcert en worden carnavalskostuums gebruikt als decorstukken voor een kindervoorstelling. Bij zijn performances zoekt hij actief naar samenwerking met het publiek door hen een eigen, actieve rol te laten spelen. Het werk in deze krant gaat over een familiegeschiedenis van de kunstenaar en is gebaseerd op een brief uit 1947 van zijn opa. In de brief beschrijft hij gebeurtenissen net voor de opkomst van het fascisme in de jaren 30 voor zijn vlucht uit Wenen. Hij deelt met zijn vriend de vernedering als gevolg van mishandeling door de SS en zijn worsteling met zijn eigen karakter in de liefde en in relaties. Hij bekent zijn zorgen over het verhuizen naar een nieuw land, Palestina waar hij ook weer geconfronteerd zal worden met zijn eigen karakter en geschiedenis. Preis gebruikt vuur als medium om zijn tekeningen te maken. Vuur is een scheppende maar tegelijk een vernietigende kracht; deze tegenstelling wordt gevonden in elke persoon maar ook in de samenleving.
www.abnerpreis.com

Beeld: Abner Preis, 'Book Burning' (2013), Fire on Brown Paper, 105 x 160cm

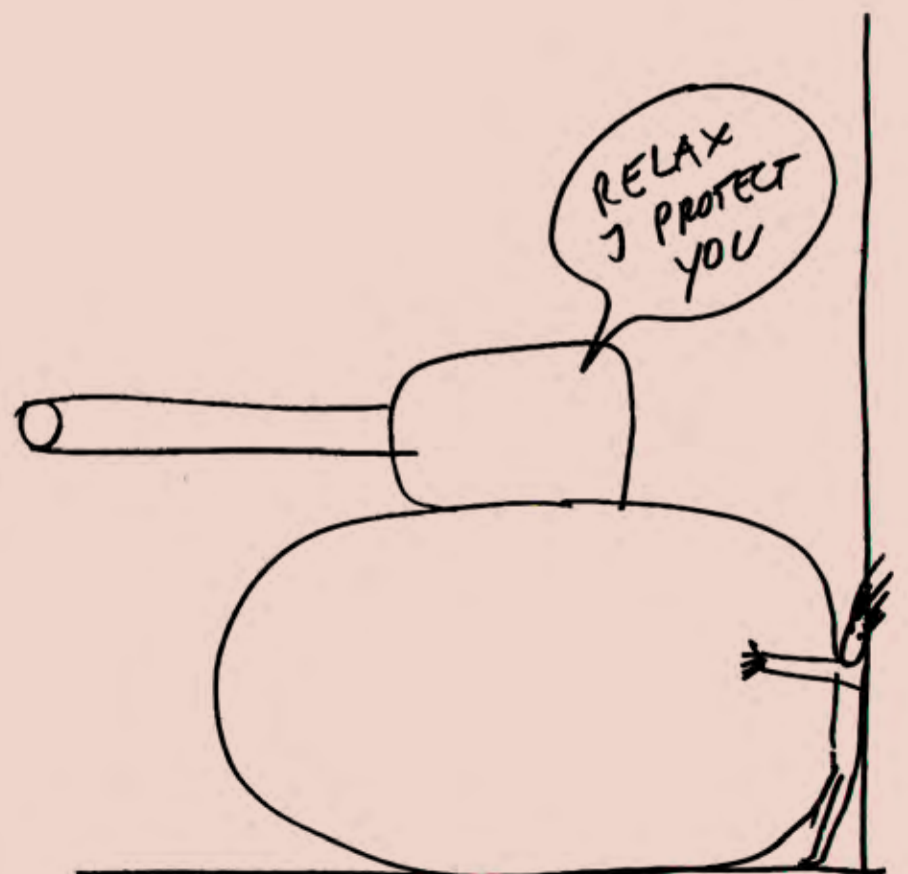

STANDING ~~HUMAN~~
HUMAN

CORPORATION

↓
FOOTBALL
POOR

Dan Perjovschi (1961, Sibiu) is beeldend kunstenaar. In zijn werk vermengt hij tekening, cartoon en graffiti met elkaar. Het resultaat wordt rechtstreeks op de wanden en muren aangebracht van o.a. musea en hedendaagse kunstinstellingen over de hele wereld. Zijn werk levert commentaar op actuele politieke, sociale of culturele kwesties. Hij heeft een actieve rol in de ontwikkeling van de maatschappijkritiek in Roemenië door zijn redactionele activiteiten bij het culturele tijdschrift Revista 22 in Boekarest. Hiermee heeft hij ook een bijdrage geleverd aan de uitwisseling tussen de Roemeense en internationale hedendaagse kunstwereld. Perjovschi woont en werkt in Boekarest.
www.perjovschi.ro